

רע"פ 1306/16 - שרון הרוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1306/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
שרון הרוש

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים, מיום 12.1.2016, בעפ"ג
30186-08-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: ר' כרמל;
כ' מוסק; ו-ש' רנר

המבקש:
בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ר' כרמל; כ' מוסק; ו-ש' רנר), בעפ"ג 30186-08-15, מיום 12.1.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' קורנהאוזר), בת"פ 49370-06-14, מיום 28.6.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 12.11.2014, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של תקיפת קטין

עמוד 1

הגורמת חבלה של ממש (2 עבירות), לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 21.6.2014, השתתף המבקש, יליד 1972, במשחק כדורגל במגרש הספורט בבית הספר "*****", בין היתר עם ת' ו-א', שני קטינים אותם לא הכיר קודם לכן. במהלך המשחק, בעט המבקש בטעות את הכדור אל מחוץ למגרש. בדרכו לאסוף את הכדור מחוץ למגרש, שמע המבקש את א' אומר דבר מה ל-ת', וסבר כי א' קילל אותו. בעקבות זאת, ניגש המבקש אל א' והחל להכות אותו באגרופים בפניו, בעינו ובאוזנו השמאלית. ת', אשר ניסה למנוע מן המבקש להכות את א', קילל את המבקש והפציר בפניו כי א' הוא קטין. או-אז, החל המבקש לתקוף גם את ת' בכל חלקי גופו, בכך שהפיל אותו על הרצפה, בעט בבטנו, הכה אותו באגרופים בפניו וניסה לחנוק אותו, תוך שהוא אוחז בצווארו, עד אשר התערבו הנוכחים והפסיקו את מעשיו של המבקש.

3. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשיו של המבקש, נתן בית משפט השלום את דעתו לחומרת המעשים, בציינו כי המבקש ביצעם בעת שהיה כבן 41 שנים, בעוד ששני הקטינים היו כבני 15 שנים בלבד. חומרה נוספת המשתקפת מעצם המעשים, נבעה מכך שהמבקש תקף כל אחד משני הקטינים בנפרד, במהלכו של אותו אירוע אלים. על רקע זה, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה למעשיו של המבקש נע בין 9 ל-27 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, זקף בית משפט השלום לזכותו של המבקש את שיקולי השיקום בעניינו, כפי שאלו באים לידי ביטוי בהמלצת שירות המבחן; כמו גם את התקופה הארוכה בה שהה המבקש במעצר תחת תנאים מגבילים. לאור זאת, דן בית משפט השלום את המבקש ל-9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. עוד הושתו על המבקש, 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת אלימות מסוג פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים; ופיצוי כספי, בסך 1,500 ₪ לכל אחד מן המתלוננים.

4. המבקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער לבית המשפט המחוזי בירושלים. יצוין, כי המבקש ערער על חומרת העונש בלבד. ביום 12.1.2016, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. נקבע, כי אין עילה להתערבות בגזר דינו של בית משפט השלום. זאת שכן, עונשו של המבקש הינו עונש הולם וראוי, וזאת בפרט לנוכח העובדה כי העונש נקבע ברף התחתון של מתחם הענישה.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפני טען המבקש, אשר אינו מיוצג, כי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן "אינה הודאת אמת", שכן בעת מסירתה, הלה לא הבין את משמעותה. עוד נטען, כי המבקש סבר כי הודאתו נמסרה בכפוף לכך שהעונש שיוטל עליו יסתכם ב-6 חודשי מאסר שירוצו על דרך של עבודות שירות. לטענתו של המבקש, לוי ידע כי מדובר בהסדר טיעון ללא הסכמה על העונש, היה מעדיף לנהל משפט הוכחות. המבקש השיג גם על חומרת העונש שהושת עליו. לשיטתו של המבקש, היה מקום לזקוף לזכותו את התהליך השיקומי החיובי בו הוא השתלב, וליתן משקל רב יותר, לקולת עונשו, לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות, כמו גם לאפשרות כי מאסרו עלול לגרום לקריסה כלכלית של משפחתו.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, אשר הושת על המבקש, ולכך אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה מקיימת את התנאים שנקבעו למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה, שכן הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או סוגייה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה, ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין חמור או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש (רע"פ 1142/16 פלוני נ' מדינת ישראל (16.2.2016); רע"פ 1202/16 ברוך נ' מדינת ישראל (15.2.2016); רע"פ 1231/16 רוזנברג נ' אגף החניה בעיריית תל אביב (15.2.2016)).

עוד אציין, כי עיקרה של הבקשה שלפניי מכון נגד חומרת העונש אשר הושת על המבקש. ואולם, כפי שנקבע, לא אחת, לא תינתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" על חומרת העונש, אלא במקרים בהם נעשתה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5658/15 סמירנוב נ' מדינת ישראל (24.8.2015); רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015)). במקרה דנן, עונשו של המבקש כלל אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות זו.

בשל טעמים אלו בלבד, אין בידי להיעתר לבקשה.

7. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אינני מקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. אשר לטרונייתו של המבקש בנוגע להודאתו, אזכיר כי המבקש לא ערער בפני בית המשפט המחוזי על הכרעת דינו של בית משפט השלום, ומכאן שאין הוא יכול לפתוח מחדש חזית זו, במסגרת הבקשה לרשות ערעור (רע"פ 5316/15 אגבארייה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.8.2015); רע"פ 3818/15 בובליל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.6.2015)). בכל הנוגע לעונשו של המבקש, די לי אם אזכיר כי בית משפט השלום גזר על המבקש עונש המצוי בתחתית מתחם הענישה שנקבע למעשיו, על מנת לדחות את הטענה, כי היה מקום ליתן משקל רב יותר לשיקולים לקולא. מכל מקום, סבורני כי עונשו של המבקש הינו עונש ראוי והולם, המתחשב כהלכה בכלל השיקולים הצריכים לעניינו, לרבות לנסיבותיו האישיות ולהליך השיקום החיובי בו השתלב.

8. לנוכח האמור, הבקשה נדחית בזאת.

לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע העונש. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן, ביום 9.3.2016, עד השעה 09:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ח' באדר א' התשע"ו (17.2.2016).

ש ו פ ט
